



Cóż jest człowiek?

„Tedy mówię: Cóż jest człowiek, iż nań pamiętasz? Albo Syn człowieczy, iż go nawiedzasz? Albowiem mało mniejszym uczyniłeś go od aniołów, chwałą i czią ukoronowałeś go” - Psalm 8:5-6 (BGd)

W pytaniu zadanym przez męża Bożego Dawida jest zawarty wyraz głębokiej pokory. Wobec bezmiaru nieba - człowiek czuje się zaledwie drobnym pyłkiem. Choć jest tak mały wobec ogromu dzieł Bożych, jednak Stwórca się nim opiekuje. Treść tych wersetów jest jednak niewątpliwie nawiązaniem do Księgi Rodzaju - 1 Mojż. 1:26-28, gdzie mowa jest o stworzeniu człowieka „na wyobrażenie Boga”. Widzimy więc jak ważną istotą jest człowiek. Można nań spojrzeć z dwóch stron:

1. tak, jak Bóg nań patrzy
2. tak, jak widzą go ludzie.

Czy te dwa punkty widzenia są z sobą zgodne?

Zastanówmy się nad pierwszym z nich. Zaraz na początku Pisma Świętego mamy podane:

„Potem rzekł Bóg: Uczyńmy człowieka na obraz nasz, podobnego do nas i niech panuje nad rybami morskimi i nad ptactwem niebios, i nad bydłem, i nad całą ziemią, i nad wszelkim płazem pełzającym po ziemi. I stworzył Bóg człowieka na obraz swój. Na obraz Boga stworzył go. Jako mężczyznę i niewiastę stworzył ich” - 1 Mojż. 1:26-27 (NP).

Dwie myśli przewijają się w tych wersach. Po pierwsze:

„Uczyńmy człowieka na obraz nasz”.

Mamy tutaj liczbę mnogą a zatem można sądzić, że Stwórca ma na myśli także Logosa, Swego Syna, który był pierwszym stworzeniem Jego, o czym pisze apostoł św. Jan - Jana 1:1-3 (NP):

„Na początku było Słowo, a Słowo było u Boga, a Bogiem było Słowo. Ono było na początku u Boga. Wszystko przez nie powstało, a bez niego nic nie powstało, co powstało”.

Apostoł Jan sięga myślą do początku, gdy Pan Bóg

rozpoczął dzieło stwarzania świata. Pierwszym dziełem stwarzania był Logos. Potwierdza to także apostoł Paweł w Liście do Kolosan 1:16,17

„Ponieważ w Nim zostało stworzone wszystko, co jest na niebie i na ziemi, rzeczy widzialne i niewidzialne, czy to trony, czy panowania, czy nadziemskie władze, czy zwierzchności; wszystko przez Niego i dla Niego zostało stworzone. On też jest przed wszystkimi rzeczami i wszystko na nim jest ugruntowane”.

Po drugie - „... na obraz nasz...” - człowiek miał być obrazem, podobieństwem. W czym? Otrzymał podobne Ojcu władze umysłowe, umiejętność rozumowania, pamięć, wolę, możliwość rozsądzania oraz przymioty moralne podobne tym, którymi kieruje się Bóg. Poznając te przymioty, poznajemy Pana Boga. Są one następujące:

1. **Mądrość Boża** - obmyśliła plan stworzenia wszechświata, a także plan zbawienia człowieka.
2. **Moc Boża** - zdolna zrealizować dzieło stworzenia, a także zbawienie ludzkości przez restytucję.
3. **Sprawiedliwość Boża**, która wydała wyrok na Adama i Ewę, i dopilnowała by wyrok ten został wykonany.
4. **Miłość Boża**, która zawsze była aktywna w planie zbawienia całej ludzkości i doprowadzeniu jej do stanu pierwotnego w jakim był pierwszy człowiek Adam przed przestępstwem. Tego dzieła ma dokonać Pan Bóg przez Syna - Jezusa Chrystusa.

Te cztery przymioty Bóg zaszczerpił człowiekowi, którego stworzył. I tak:

1. **Mądrość** - wiedza o Bogu, świecie i ludziach, umiejętność jej stosowania. Jej siedliskiem jest nasz umysł. Pozwala rozeznaczyć i zrozumieć początek, pochodzenie, cel stworzenia i to, komu ma być poddana. Mądrość pozwala zrozumieć Boski Plan Zbawienia.
2. **Moc** - znajduje się w wolnej woli człowieka, który może sam obrać drogę, decydować i panować nad sobą
3. **Sprawiedliwość** - okazuje się w sumieniu, które jest w człowieku funkcją rozumu i woli, zdolnością rozróżniania między prawdą a fałszem, między dobrem i złem. Zobowiązanie



sumienia mamy względem Boga i innych ludzi, jak mówi apostoł Paweł: „*Przy tym usilnie staram się o to abym wobec Boga i ludzi miał zawsze czyste sumienie*” - Dz. Ap. 24:16.

4. **Miłość** - to sfera naszych uczuć. Najwyższa miłość do Boga i bliźnich. Bez tej miłości nie jest możliwe życie człowieka. Ktoś powiedział tak: Pan Bóg nie musi być wszędzie, stworzył na to matkę, która jest w sercu odbiciem miłości jaką Pan Bóg obdarzył człowieka. Jest ona najbardziej wewnętrzną częścią ludzkiej istoty. Pismo Święte wiąże miłość z sercem i nigdy nie ma na myśli serca fizycznego.

Wracając do 1 Mojż. 1:26,27 - zwrot „*podobnego do nas*” - znaczy, że pierwszy człowiek Adam stał się królem ziemi, tak jak Stwórca, Pan Bóg jest królem wszechświata. Pan Bóg nie uczynił człowieka niewolnikiem, ślepo poddanym Bogu, lecz obdarzył go mądrością, mocą, sprawiedliwością i miłością. Mamy to potwierdzone Słowem Bożym - 1 Mojż. 1:28

„I błogosławił im Bóg, i rzekł do nich Bóg: Rozradzajcie się i rozmnażajcie się, i napełniajcie ziemię, i czyńcie ją sobie poddaną; panujcie nad rybami morskimi i nad ptactwem niebios, i nad wszelkimi zwierzętami, które się poruszają po ziemi!”.

Zobaczmy teraz jak ludzie patrzą na człowieka - ludzie wierzący - i jaką odpowiedź dają na pytanie: Czym jest człowiek? Odczytajmy niektóre fragmenty Starego i Nowego Testamentu:

1. Mąż Boży Ijob żył około 2000 lat od stworzenia Adama, co odpowiada czasom Abrahama - Wiek Patriarchów. Jego odpowiedź na pytanie: Czym jest człowiek? jest następująca - Ijoba 7:17-21 :

„Czymże jest człowiek, że go tak bardzo cenisz i że nań zwracasz uwagę, że go nawiedzasz każdego poranku i każdej chwili go doświadczasz? Kiedy wreszcie odwrócisz wzrok ode mnie i zaniechasz mnie, abym przełknął moją ślinę? Jeśli zgrzeszyłem, to jaką szkodę ci wyrządziłem, o strózu ludzi? Czemu mnie wzięłeś na swój cel, tak, że sam stałem się sobie ciężarem? Czemu nie odpuszczasz mojego przestępstwa i mojej winy nie przebaczasz? Bo teraz w prochu ziemi się położę, a gdy mnie będziesz szukał, nie będzie mnie”.

Prorok Ijob ma tu na myśli człowieka niedoskonałego, zrodzonego w grzechu. Płynie stąd lekcja, że Pan Bóg nie zapomina człowieka, lecz nadal się nim interesuje i

doświadcza go. Objawia się w tym Boski przymiot miłości, która obmyśliła plan odkupienia człowieka zanim został stworzony i doświadczony w Edenie (1 Piotra 1:20).

2. Następnym cytatem pochodzi z Księgi Psalmów 8:5-10:

„Cóż jest człowiek, iż nań pamiętasz? albo syn człowieczy, iż go nawiedzasz? Albowiem mało mniejszym uczyniłeś go od Aniołów, chwałą i czią ukoronowałeś go (BGd). Dafeś mu panowanie nad dziełami rąk swoich, wszystko złożyłeś pod stopy jego: owce i wszelkie bydło, nadto zwierzęta polne, ptactwo niebieskie i ryby morskie, cokolwiek ciągnie szlakiem mórz. Panie, Władco nasz, jak wspaniałe jest Imię Twoje na całej ziemi!” (NP).

Słowa te wypowiedział król Izraela Dawid, który żył już w następnym wieku - Wieku Żydowskim, około 1080 lat przed Chrystusem, a 3900 lat od stworzenia człowieka. Psalmista ma na myśli człowieka, który miał być żywym obrazem niewidzialnego Boga. Słowa „*mało mniejszym uczyniłeś go od Aniołów*” - przedstawiają stosunek Stwórcy do stworzenia - człowieka. Psalm ten jest jednym z piękniejszych pod względem treści i formy, jest hymnem na cześć Stwórcy - Jahwe. Ziemia i niebo, a więc cała natura głoszą chwałę Bożą, a nie mogą tego niestety dostrzec przeciwnicy Boży. Człowiek, choć tak mały wobec ogromu dzieł Bożych, przewyższa jednak je wszystkimi swą godnością jaką Bóg obdarzył go w Edenie. Panując nad stworzeniami zajmuje wśród nich stanowisko nieomal boskie - ma prawo panowania nad ziemią.

3. A co znajdujemy w Nowym Testamencie, w Wieku Ewangelii? W nauce apostoła św. Pawła człowiek zajmuje szczególne miejsce jako główny obiekt zbawczego planu Boga i dzieła zbawczego dokonanego przez Chrystusa. Faktem jest, że większość prawd religijnych o człowieku ap. Paweł odziedziczył po Starym Testamencie. Traktując je jako prawdy oczywiste i powszechnie znane nie widział konieczności poświęcać uwagi ich interpretacji. Nawiązując w tym punkcie do antropologicznej - biologicznej nauki porównawczej o człowieku w Starym Testamencie, apostoł Paweł wyróżnia w człowieku takie elementy jak: ciało (sarks, soma), duszę (psyche), ducha (pneuma), rozum (nous), serce (kardia) i sumienie (syneidesis). Wieloznaczność tej terminologii pomijamy w tym temacie. Apostoł widzi człowieka nie tyle jako byt sam w sobie, lecz jako stworzenie Boże; i widzi go zawsze w jego stosunku do Boga.

W Liście do Hebrajczyków czytamy:

„A świadczył ktoś na niektórych miejscu,



mówiąc: Cóż jest człowiek, iż nań pamiętasz, albo syn człowieczy, iż go nawiedzasz? Na małą chwilę mniejszym uczyniłeś go od aniołów, chwałą i czią ukoronowałeś go, i postanowiłeś go nad uczynkami rąk swoich, wszystkoś poddał pod nogi jego. A poddawszy mu wszystko, nic nie zostawił, co by mu poddanego nie było; lecz teraz jeszcze nie widzimy, aby mu wszystko poddane było” - Hebr. 2:6-8 (BGd).

Apostoł Paweł odwołał się tu do psalmisty Dawida, do słów z Psalmu 8, a nie jak niektórzy mniemają do Księgi Ijoba. Wyjaśnia, iż teraz jeszcze nie widzimy aby człowiekowi wszystko poddane było. A jednak apostoł jest pewny i przekonany, że przyjdzie taki czas, kiedy wszystko będzie poddane człowiekowi, „w czasie właściwym”, gdy odzyska on „podobieństwo Boże”, które było mu dane w czasie stwarzania (1 Mojż. 1:26-27), gdy cztery Boże przymioty staną się doskonałe w każdym człowieku. Jednak w pierwszej kolejności wszystkie rzeczy będą poddane ZBAWCY - JEZUSOWI CHRYS-TUSOWI, aby Ten mógł wszystko doprowadzić do poddania pod nogi swoje - władzę i panowanie - 1 Kor. 15:25

„Bo On musi królować, dopóki nie położy wszystkich nieprzyjaciół pod stopy swoje”.

Spróbujmy odpowiedzieć na następujące pytania:

1. Czym jest człowiek? - Jest Boskim stworzeniem, królem ziemi, stworzonym na obraz i podobieństwo Boga. Jest istotą ziemską.
2. Z jakich elementów składa się człowiek? - Biblia mówi: „Ukształtował Pan Bóg człowieka z prochu ziemi i tchnął w nozdrza jego dech życia. Wtedy stał się człowiek istotą żywą” - 1 Mojż. 2:7. Tak! Istota żywa - człowiek, jak mówi Księga Genesis, została stworzona z dwóch elementów - z prochu (ciało) i tchu życia. Wcześniej wspomnieliśmy, że Słowo Boże wyróżnia w człowieku ciało, duszę, ducha, rozum, serce i sumienie. Istota ludzka wbrew pozorom jest jednak jednorodnym organizmem żywym - człowiekiem. Myśl ta jest rozwinięta w V Tomie Wykładów Pisma Świętego, na str. 360 - „Pismo Święte uznaje człowieka jako złożonego z dwóch pierwiastków, z ciała i ducha. Te dwie części składowe wytwarzają duszę, istotę obdarzoną czuciem, inteligentną, człowieka właściwego, istotę czyli duszę. Wyraz - ciało - odnosi się raczej tylko do fizycznego organizmu. Nie odnosi się ten termin ani do życia, które ożywia ciało, ani do istoty czującej, która jest wynikiem tego ożywienia. Ciało nie jest człowiekiem, chociaż nie może być

człowieka bez ciała. Duch życia nie jest człowiekiem, chociaż nie może być człowieczeństwa bez ducha życiowego. Słowo - duch - w Starym Testamencie pochodzi z hebrajskiego - ruach. Pierwotnie oznaczało ono - tchnienie; stąd też mamy wyrażenie - tchnienie życia, lub duch życia, ponieważ iskra życia raz zaczętego podtrzymywana jest przez dech czyli tchnienie”. Na 97 stronach w wykładzie pt. „Człowiek” możemy znaleźć wyczerpujące wyjaśnienia tego przedmiotu.

3. Do kogo odnosi się termin „człowiek”? - Odczytajmy dwa wersety:

1 Mojż. 1:27

„I stworzył Bóg człowieka na obraz swój. Na obraz Boga stworzył go. Jako mężczyznę i niewiastę stworzył ich”.

1 Mojż. 5:1-2

„Kiedy Bóg stworzył człowieka, na podobieństwo Boże uczynił go. Jako mężczyznę i niewiastę stworzył ich oraz błogosławił im i nazwał ich ludźmi, gdy zostali stworzeni”.

Apostoł Paweł - znawca Starego Testamentu pisze w Liście do Rzymian 5:12 - „Przeto jak przez jednego człowieka grzech wszedł na świat, a przez grzech śmierć, tak i na wszystkich ludzi śmierć przyszła, bo wszyscy zgrzeszyli”. Apostoł często posługuje się terminem „jeden człowiek”, który wydaje się być jego ulubionym zwrotem i który pokazuje głębię ekonomii Bożej - „jeden Jezus Chrystus” stał się człowiekiem, by odkupić „jednego człowieka” - Adama i Ewę - „będącego obrazem tego, który miał przyjść”, jak pisze dalej w wersecie 14:

„Lecz śmierć panowała od Adama, aż do Mojżesa nawet nad tymi, którzy nie popełnili takiego przestępstwa (dobrowolnego i świadomego) jak Adam, będący obrazem tego, który miał przyjść (Chrystusa)”.

Jeszcze inną myśl znajdujemy w 1 Liście do Koryntian 15:45-47

„Tak też napisano: Pierwszy człowiek Adam stał się istotą żywą, ostatni Adam stał się duchem ożywiającym. Wszakże nie to, co duchowe, jest pierwsze, lecz to co cielesne, potem dopiero duchowe. Pierwszy człowiek jest z prochu ziemi,



ziemski; drugi człowiek jest z nieba”.

sprawiedliwością Bożą” (BGd).

POJEDNANIE POMIĘDZY BOGIEM A CZŁOWIEKIEM

Znamy już odpowiedź na pytanie „Czym jest człowiek”, z jakich elementów się składa i do kogo termin „człowiek” się odnosi. Teraz zastanówmy się w jaki sposób ma nastąpić pojednanie człowieka, istoty stworzonej na „obraz i podobieństwo Boże” ze Stwórcą. Pan Bóg nie pozostawił człowieka swojemu losowi, lecz podjął starania, by tego człowieka, który zgrzeszył i stał się nieposłuszny Prawu Bożemu, pojednać z Sobą. W jaki sposób Stwórca chce to uczynić? Poszukajmy odpowiedzi w Piśmie Świętym.

Wielki znawca Boskiego Planu św. Paweł tak pisze w 2 Kor. 5:18-19

„A to wszystko z Boga jest, który nas z samym sobą pojednał przez Chrystusa, i dał nam usługiwanie tego pojednania. Ponieważ Bóg był w Chrystusie, świat z sobą jednając, nie poczytując im upadków ich, i położył w nas to słowo pojednania” (BGd).

Zwróćmy uwagę na zwrot:

„A wszystko to jest z Boga, który nas pojednał z sobą w Chrystusie”.

Oznacza to, że sam Stwórca - Pan Bóg w Chrystusie pojednał z sobą grzeszny świat, nie zaliczając mu jego upadków. Apostoł wyraźnie wskazuje autora pojednania - Boga. Następną ważną myśl - przez kogo ma nastąpić pojednanie? Św. Paweł odpowiada - przez Chrystusa - i potwierdza to w wersetach 20 i 21:

„Dlatego w miejsce Chrystusa poselstwo sprawujemy, jak gdyby przez nas Bóg upominał; w miejsce Chrystusa prosimy: Pojednajcie się z Bogiem. On tego, który nie znał grzechu, za nas grzechem uczynił, abyśmy w nim stali się

Werset 20 wskazuje, że w obecnym wieku - wieku Ewangelii w miejsce Chrystusa tak apostołowie jak i cały Kościół spełnia dzieło pojednania z Bogiem. Natomiast werset 21 poucza w jaki sposób Chrystus dokonuje pojednania - Pan Bóg Tego, który nie znał grzechu - nie zaznał go - za nas grzechem uczynił. On - Zbawca Jezus Chrystus wziął na siebie grzechy całego świata, by nas odkupić. Potwierdza to proroctwo Izajasza 53:4-5

„Lecz on nasze choroby nosił, nasze cierpienia wziął na siebie. A my mniemaliśmy, że jest zraniony, przez Boga zbity i umęczony. Lecz on zraniony jest za występki nasze, starty za winy nasze. Ukarany został dla naszego zbawienia, a jego ranami jesteśmy uleczeni”.

Na problem pojednania człowieka z Bogiem również można patrzeć z dwóch punktów widzenia:

1. pojednanie ogólne między Bogiem a ludzkością. W 2 Kor. 5:19 - „Świat z samym sobą jednając” - użyty tu termin „jednając” oznacza, że pojednanie odbywa się przez Jezusa Chrystusa i Kościół - co pokazane jest w obrazie dwóch ofiar, cielca i kozła, w Dniu Pojednania. Kiedy krew tych zwierząt została wniesiona za zasłonę do Świątyni Najświętszej i Arcykapłan pokropił nią ubłagalnię - oznacza to, że zastosowano zasługi za całą ludzkość. Dowodem tego będzie wylanie Ducha Świętego na wszelkie ciało (Joela 2:28).
2. pojednanie indywidualne - osobiste każdego człowieka, o czym mówi apostoł Paweł w 2 Kor. 5:20 - „... na miejscu Chrystusowym prosimy: Jednajcie się z Bogiem”. To indywidualne pojednanie odnosi się do wieku Ewangelii i my z niego korzystamy.

Kamiński Henryk
R-
„Straż”